
A Szelénén az élet ritmusa hasonlóan zajlott, mint a Földön. Az éjjeli órákban az emberek többsége a kabinjában aludt, csak a huszonnégy órában működő munkahelyek dolgozói voltak talpon az éjszakai műszakokban. Éjfél és reggel hat óra között az üzletek, szórakozóhelyek és egyéb közösségi létesítmények is zárva tartottak, így nem sok értelme volt elhagyni a lakókabinokat. Ez idő tájt a legfelső szinten volt csak számottevő mozgás, a kupolával fedett sétatereken, ahol az éjszakai órákban is andalgott a kozmosz fenséges fekete búrája alatt néhány szerelmespár vagy bóklászott néhány álmatlanságban szenvedő városlakó.

A kutatólétesítmények többsége, így dr. Vela munkahelye is a harmas szinten helyezkedett el. Néhány nappal ezelőtt Ben járt már itt, mégis szüksége volt a térképes segítségre, hogy a sok egyforma keresztfolyosó közül megtalálja a megfelelőt. Gergő néhány lépéssel lemaradt, és visszafelé tekintgetett. Eddig nem találkoztak senkivel, és remélték, hogy éjszaka Troy sem kajtat utánuk, de nem akartak könnyelműségből hibát elkövetni. Útközben Sven megnyugtatta őket, hogy ha bejutnak a laborba, biztonságban lesznek, legalábbis Troy nem tud utánuk menni, mivel az ő alacsony szolgálati beosztása nem jogosít a sárga zónába való belépésre.

– Ez lesz az – Ben előre mutatott. A folyosó zsákutcában végződött, a végén állt a Biovir bejárata.

Ben ellenőrizte apja tartózkodási helyét. A térképes jel szerint odabent volt.

– Valaki van mögöttünk – suttogta Gergő, és lemaradt a folyosó kanyarulatában. A sarokról leselkedett visszafelé.

– Sven, mondd gyorsan a kódot! – szólalt meg Ben, amikor odaléptek a labor bejáratához.

– Siessetek, közeledik! – jelezte Gergő a távolból.

– Hat-hat-hét-négy-kettő-nyolc – diktálta Sven.

A képernyő pirosan villogott: „Belépés megtagadva”.

– Nem jó, nem jó! – mondogatta Ben tanácstalanul.

– Csináljatok már valamit! – Gergő kétségbeesetten hadonászott feléjük.

– Próbáld még egyszer, talán félreütdöttél egy számot – javasolta Sven. Közben rémülten méregette a labor bejáratát. Ha nem jutnak át az ajtón, csapdába kerülnek. Mögöttük ott az üldözőjük, másfelé pedig nem menekülhetnek.

– Jézusom, Troy az! – Gergő elugrott a sarokról, és odarohant hozzájuk. – Mindjárt ideér!

Ben másodszor is beütötte a számsort.

„Belépés megtagadva.”

Ben a falra csapott dühében.

Troy felbukkant a folyosó végén. Alig tíz lépésre volt tőlük, hosszúkás képét elégedett vigyor öntötte el, és megindult feléjük.

Gergőnek eszébe jutott a vers.

– Fordítva – ordította. – Fordítva írd be!

– Nyolc-kettő-négy-hét-hat-hat – mormolta az orra alatt Ben a beütött számok sorrendjét.

A képernyő zöldre váltott.

„Belépés engedélyezve.”

Troy már rohant. A fiúk beugrottak az ajtón, ami szisszenve csukódott össze mögöttük. Hallották, ahogy a túloldalon üldözőjük teljes felsőtesttel csapódik a bejárathoz. Egy percig dermedten füleltek, várták Troy szitkozódását, de a vastag ajtó jó hangszigetelőnek bizonyult.

Egy félkör alakú helyiségben álltak, melynek közepén munkaállomásokat láttak az éjszakai biztonsági világítás halvány derengésében. Az átlátszó plexiből készült ívelt fal mögött sorakoztak a vizsgáló helyiségek, melyekbe zsilipkapukon keresztül lehetett belépni. A fiúk számára ismeretlen rendeltetésű tartályok és berendezések álltak a plexifal mögött, némelyeken fények villogtak. Az ózonillatú levegő néhány fokkal hűvösebbnek tűnt, mint amit odakint éreztek. Gépek halk zümmögése hallatszott.

Az egyik helyiség hátsó feléből lámpafény szűrődött ki. Észrevették, hogy nyitva áll az ajtaja. Ahogy közelebb léptek, beszélgetés foszlányai hallatszottak odabentről, de a szavakat nem értették.

Beléptek a nyitott zsilipkapun. A terem inkább tűnt tárolóhelyiségnek, mint vizsgálónak. Az egyik oldalon mennyezetig érő fémállványon színes címkékkel jelölt, katonás rendbe állított konténerek sorakoztak, a másik oldalon egy kézmosó volt, elfüggönyözve. Szemben egy oszlop formájú, üvegajtós hűtőberendezés magasodott, polcain tárolótálcákba rendezett kémcsövek. A fény és a hang a tároló mögül érkezett.

Ben intett a fiúknak, hogy rejtőzzenek el az elfüggönyözött kis beugróban. Lassan megkerülte a hűtőhengert, ami mögött folytatódott a helyiség. Először az apját látta meg. Egy gurulós állványon feküdt. Az asztalt nem emberi vizsgálatokra tervezték, mert dr. Vela feje és a lába lelógott a két végén. Végtagjait műanyag kötözővel a szerkezet fém vázához rögzítették, így csak a fejét mozgathatta. A derekánál felhúzták az ingét, és egy műszert tapasztottak a hasára.

Az asztal mellett, Bennek háttal egy fehér köpenyes alak állt.